

Realitat i desafiaments de les famílies (3)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Faig una passa més en l'anàlisi del capítol II de l'Amoris Laetitia. Avui selecciono, contextualitzo algunes situacions que sense polítiques públiques i accions d'iniciativa social a favor de la família dificulten greument el matrimoni i la vida i el creixement de les famílies (AL 42.44).

El Papa afirma que "l'Estat té la responsabilitat de crear les condicions legislatives i laborals per garantir el futur dels joves i ajudar-los a realitzar el seu projecte de formar una família". Alhora, parla d'alguns temes concrets dels quals en destaco tres: el treball, l'habitatge i la natalitat.

Casar-se i formar una família demana estabilitat laboral. La liberalització dels contractes i la reducció dels costos laborals dificulta el matrimoni i la decisió de tenir fills —quan ets dos o més no es tan fàcil sortir a cercar feina!—. Tenim un marc laboral i un sistema econòmic que somnia amb treballadors que viuen sols i anhelan fer diners a base d'hores extra —si cerques feina i reconeixes que estàs casada i que t'agradaria tenir fills ho tens molt difícil—. Aquesta economia emmalalteix les persones i hipoteca socialment el demà. Per als empresaris, no és millor renunciar a un cert marge de beneficis per tenir un equip humà més satisfet personalment i més sa emocionalment? No cal pensar en el futur i invertir en fer créixer noves generacions de bons treballadors?

Un altre handicap per al matrimoni i la família és el cost de l'habitatge. Les exigències urbanístiques i constructives i el desenvolupament turístic fan car l'habitatge al nostre país. Comprar un habitatge suposa endeutar-se per a tota la vida. Llogar on has crescut per a molts és inaccessible. Hem de tenir ciutats tan boniques però tan envellides o buides? Hem de tenir paisatges naturals tan meravellosos però on la gent no hi pot ni viure ni treballar?

A Europa hi ha molts països amb menys quilòmetres d'autovies i de línies fèrries d'alta velocitats, amb transports públics de rodalies —els que usa la gent diàriament per anar a treballar, a l'escola o usar els serveis— més ben projectats i fiables, amb equipaments públics més bàsics —escoles i hospitals—, més antics i més ben aprofitats, sense equipaments infrautilitzats o inútils. Aquests països afavoreixen més la família: baixes de maternitat i paternitat més llargues i laboralment més suportables; ajudes econòmiques perquè els infants i els avis puguin ser cuidats a casa; facilitats per a la construcció de vivenda pròpia i de protecció oficial i de lloguer social; estímuls a la natalitat amb ajudes directes i indirectes en funció del nombre de fills; potenciació de la formació professional relacionada amb el treball disponible al territori per a afavorir l'estabilitat i el recolzament dels avis en la criança dels fills...

Però, no vull quedar-me només en reclamacions! Nosaltres, com a Església diocesana, que podríem fer? Mentre hi pensem, podríem imitar algun país centre europeu, facilitant a les famílies nombroses uns dies de vacances a les rectories que ara destinem a lloguer de segona residència! Qui sap si això ajudaria una mica a cercar el tercer o el quart fill!

